

[Hans Hedtoft.]

ligesom jeg ville ønske, at mine bemærkninger blev hørt også af vore venner amerikanerne, englænderne og franskmændene — stille os forstående overfor det dybt i det tyske folk hvilende ønske om, at hver eneste mulighed for Tysklands genforening bliver undersøgt.

Det er forståeligt, at det tyske folk ønsker det russiske forslag prøvet til bunds for at få konstateret, om det kun drejer sig om et propagandaforslag, først og fremmest beregnet på at forhindre Vesttysklands samarbejde med den vestlige verden, eller om der virkelig er tale om et ærligt forsøg på en afspænding af situationen i Europa. Tvivl er berettiget, og tvivlen er sikkert stærkt udbredt både i Tyskland og i alle andre lande. Efter hvad der foreligger, ser det imidlertid ud til, at der påtænkes forhandlinger mellem de fire stormagter for at få situationen klarlagt, og jeg vil gerne, så stærkt jeg kan, understrege, at vi — det danske socialdemokrati — for vort vedkommende stiller os på det standpunkt, at det vil være rigtigt at undersøge enhver foreliggende mulighed med hensyn til Tysklands genforening. Vi deler den opfattelse, der er kommet til udtryk i det engelske arbejderpartis henvendelse til stormagternes regeringer. Vi havde overvejet her i tinget at måtte understrege dette synspunkt meget stærkt. Jeg afstår herfra efter at have hørt udenrigsministerens tale og hørt Danmarks udenrigsminister sige, at han finder, det er en dansk interesse, at forhandlingerne kommer i gang. Denne udtalelse er klar og utvetydig, stærkere kan det ikke siges. Men dermed er det også officielt sagt. Danmarks udenrigspolitik må — det indrømmer jeg — i det begrænsede omfang, vi har indflydelse på sådanne ting, medvirke til, at de muligheder, der foreligger, bliver undersøgt og undersøgt til bunds.

Det er klart, at den ufravigelige forudsætning for, at vi kan se udviklingen i møde med tillid, må være, at der bliver tale om et Tyskland på et ægte demokratisk grundlag. Dette betyder — det siger jeg med adresse østpå —, at der på samme tid må afholdes betryggende demokratiske valg i hele Tyskland. Det betyder, at alle de demokratiske friheder og rettigheder må genindføres og garanteres i Østberlin og i Østtyskland i god tid før frie valgs afholdelse. Det betyder, at de politiske fanger, derunder de hundreder eller tusinder af socialdemokrater, der sidder arresteret, må frigives fra fængsler og koncentrationslejre i Østtyskland. De politiske partier, deriblandt socialdemokratiet, der

nu er undertrykt i Østtyskland, må have tid til at reorganisere deres organisationer og deres presse, og der må garanteres dem fuldstændig organisations-, forsamlings-, presse- og agitationsfrihed. Hvis de fire besættelsesmagter kunne enes om at garantere det tyske folk virkelig frie valg på sådanne betingelser, ville man være nået et betydningsfuldt skridt fremad mod en løsning af dette vigtige problem. Så ville vi virkelig stå overfor muligheden af en virkelig afspænding i Europa, den afspænding, vi alle længes efter.

Et par meget korte bemærkninger om Sydslesvig.

Mit parti stiller sig helt bag de udtalelser, udenrigsministeren fremsatte med adresse til de tyske myndigheder. Vi venter, at forbundsregeringen i Bonn stiller sig bag Kiel-erklæringen. Vi håber, det samme vil ske fra landsregeringen i Kiel. En anerkendelse af selvbestemmelsesretten uden samtidig anerkendelse af retten og friheden til på lovens grund og i loyalitet overfor herbergsstaten at arbejde for selvbestemmelsesrettens virkeliggørelse har ingen mening. De nationalistiske tyskere, og det er mig fuldstændig ligegyldigt, hvilket parti de tilhører, der både i ord og handling chikanerer og saboterer Kiel-erklæringens praktisering i det daglige samliv i grænselandet, skal også af danske socialdemokrater have at vide, at de ved deres holdning undergraver alle forsøg på at opbygge det korrekte, ja, jeg siger gerne venskabelige forhold, vi alle ønsker at få til det nye Tyskland. Måtte de ærlige demokratiske kræfter, som vi ved der findes i Tyskland, tage føringen og medvirke til stabilisering af et fremtidigt godt forhold.

Desværre har vi nationalistiske kredse på begge sider grænsen, men uanset hvor velmenende de er, volder de ofte fortræd begge steder. Herhjemme kan jeg personificere dem i to navne: den tidligere statsminister, hr. Knud Kristensen og professor Hansen Larsen. Det er naturligvis de to herrers gode ret at tale, som de lyster, og vi andre må have ret til at svare. Hr. Knud Kristensen taler nu og da, og han taler altid på samme måde. Ingen kan tage ham fortrydeligt op, at han er bitter over, at hans sydslesvigpolitik led skibbrud. Det er mandens gode ret. Det er karakteristisk, at hr. Knud Kristensen giver sine angreb adresse til de radikale og os, men i virkeligheden sigter han på de nuværende regeringspartier, den nuværende højtærede regering. Det er det, der hedder at kæmpe med åben pande.

Efter at have gennemlæst referatet af den